

Arrest

nr. 79 972 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 24 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende een asielaanvraag in op 12 juli 2010.

1.2. Op 6 oktober 2011 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. In beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest met nummer 72 719 van 3 januari 2012 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen aan verzoekster.

1.4. Op 24 januari 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten K. M. (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 03/1/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoekster de schending op van de artikelen 3 en 8 EVRM. Zij werpt tevens op *“Onmogelijkheid gevolg te geven aan het uitwijzingsbevel wegens een minderjarige zoon, die erkend vluchteling is en een echtgenoot die erkend vluchteling is.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“4.1.

De verzoekster wenst op te merken dat het uitwijzingsbevel van de Dienst Vreemdelingenzaken art. 8 EVRM schendt. Het is niet omdat de verzoekster niet zelf erkend is geworden als vluchteling dat zij om die reden het grondgebied dient te verlaten. De gebonden bevoegdheid is inderdaad geen excuus om geen rekening te houden met de bijzondere omstandigheden waarin een vreemdelingen zich toch bevindt.

4.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in het dossier van de verzoekster geen acht geslaan op de buitengewone omstandigheden die de verzoekster kan invoeren om verblijf te krijgen.

De verzoekster heeft een reële gezinsband met de volgende erkende vluchtelingen :

1. echtgenoot, G.B.(...)

2. Kind (...)

4.3.

De verzoekster heeft effectief een duurzame relatie met G.B.(...) en is met hem traditioneel gehuwd sinds datum van 07/06/2009. De verzoekster vormt een effectief gezin met haar echtgenoot en verblijft op hetzelfde adres te Gent. De verzoekster kan buitengewone omstandigheden invoeren die het haar onmogelijk maken het land te verlaten. Er is niet alleen de gezinsband, zij loopt eveneens gevaar omwille van het feit dat haar man en kind vluchtelingen zijn. Zij riskeert derhalve problemen in het buitenland met de Russische vervolgende autoriteiten van haar echtgenoot en haar kind. Tevens kunnen haar zeer jong kind en echtgenoot de verzoekster niet vergezellen of nareizen naar Rusland gezien hun vervolgingsvrees en de hiermee gepaard gaande vluchtelingenstatuut.

4.4.

De verzoekster wenst te beklemtonen dat het recht op eerbiediging van het privé-leven een basisrecht is.

- Artikel 8 van het E.V.R.M, garandeert het respect voor het gezinsleven en het privé-leven.

- Artikel 3 van het E.V.R.M, garandeert dat de overheid de betrokkenen niet onderwerpt aan een vernederende behandeling.

4.5.

Ingevolge de bestreden beslissing wordt het privé-leven van de verzoekster ontwricht. De inmenging vanwege de overheid mag niet disproportioneel zijn ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid

inroept ter rechtvaardiging van die inmenging. In casu is het bevel om het grondgebied te verlaten echter disproportioneel ten opzichte van het belang dat de overheid inroept.

- Ten eerste is het belang dat de Belgische overheid ter zake heeft (soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) uiterst beperkt omdat om redenen van de realiteit van de gezinscel en een machtiging tot verblijfsmachtiging overeenkomstig art. 10 Vreemdelingenwet, moeilijk kan geweigerd worden, temeer daar de echtgenoot én haar kind erkende vluchtelingen zijn.

- Ten tweede houdt de verplichting om het grondgebied te verlaten in dat de verzoekster voor onbepaalde duur van haar partner én kind gescheiden zijn zonder dat zij weet wanneer zij opnieuw in België met het gezin zal herenigd zijn.

- Ten derde is omzichtigheid geboden aangezien verzoeksters echtgenoot en kind erkende vluchtelingen zijn.

De echtgenoot en het kind kunnen de verzoekster niet naar het land van herkomst nareizen zonder het eigen leven in gevaar te brengen.

Om die reden dienen ook de contacten met de overheid van het land van herkomst ten allen tijde vermeden te worden.

4.6.

Het bevel om het grondgebied te verlaten en dus de inmenging in de privé-sfeer is dus geenszins pertinent.

De verplichting om het grondgebied te verlaten is niet noodzakelijk om het door de overheid vooropgestelde doel (soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) te bereiken, omdat het ingeroepen artikel 8 E.V.R.M. primeert boven elke bestuurlijke beslissing."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 en artikel 8 van het EVRM.

Zij stelt dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij alhier een effectief gezin vormt met haar partner en kind, die beide erkende vluchtelingen zijn. De verwerende partij laat vooreerst gelden dat verzoeksters kind niet erkend werd als vluchteling. Het is niet omdat het kind erkend werd door een vluchteling, dat het automatisch zelf ook als erkend vluchteling wordt beschouwd. In onderhavige zaak werd een bijlage 13quinquies betekend aan verzoekster, in toepassing van art. 75 §2 van het Vreemdelingenbesluit dd. 08.10.1981, dat luidt als volgt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend." Terwijl art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2."

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten "vermag de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 75 §2 opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, nu hij niet is erkend als vluchteling, zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten, [de gemachtigde] beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen voordeel opleveren. Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de huidige vordering". (R.v.V. nr. 6.050 dd. 21.01.2008). Bijgevolg zal dan, na eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene, die illegaal in het Rijk verblijft, ter kennis moeten worden gebracht, dit niet in het minst gezien de gebonden bevoegdheid die de gemachtigde van de Staatssecretaris desbetreffend heeft. Een eventuele vernietiging van het in casu aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten, kan aan verzoekster dan ook geen enkel nut opleveren, zodat zij geen belang heeft bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gebruik van het woordje 'kan' in art. 7 van de Vreemdelingenwet kan geen afbreuk doen aan de duidelijke bepalingen van voormelde artikelen, waaruit de verplichting voor de gemachtigde duidelijk blijkt. In beide artikelen, in toepassing waarvan de oorspronkelijk bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt genomen (hetgeen verzoekster ook niet betwist), is telkenmale sprake van 'geeft een bevel' of 'beslist

onverwijld dat', zonder dat aan de gemachtigde enige appreciatie wordt gelaten of deze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten zou laten afleveren. Er is onbetwistbaar sprake van een gebonden bevoegdheid. De verwijzing naar art. 7 van de wet kan hieraan geen afbreuk doen, nu deze verwijzing enkel de 'gevallen' betreft zonder dat dit inhoudt dat de gemachtigde kan beslissen geen bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. In de mate dat verzoekster zich wil beroepen op een hogere rechtsnorm en een schending inroept van de artikelen 3 en 8 EVRM, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat de loutere verwijzing door verzoekster naar art. 3 EVRM, niet kan volstaan.

Verzoekster toont immers op geen enkele concrete manier de schending van voormeld artikel aan. De verwerende partij laat gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, T^{rr}. Cass. 1993, 1, 148). In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...) Verzoekster dient minstens gegevens aan te brengen "die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling." (R.v.V. nr. 57.224 van 2 maart 2011) Zij blijft daartoe manifest in gebreke, zodat een schending van artikel 3 EVRM allerminst aannemelijk wordt gemaakt. Ook de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen. Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. V.R. 1994, (3), 12). Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekster van haar gezin wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Overigens laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden. Terwijl het langdurig illegaal verblijf onmiskenbaar een schending uitmaakt van de openbare orde. Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007). Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoekster bevel te geven

om het grondgebied te verlaten. In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel. De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster om reden dat zij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM (zie ook arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1785 dd. 18.09.2007). Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007). "Overwegende dat het handhaven van de verblijfsreglementering, door een bevel om het grondgebied te verlaten te geven omdat de betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 7 van de Vreemdelingenwet voldoet, op zichzelf geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt; dat de verzoekende partij zich in november 2005 in het kader van haar voorgenomen huwelijk met een vervallen paspoort zonder visum bij de stad Oostende blijkt te hebben aangeboden, hetgeen zij overigens niet betwist; dat een voorgenomen huwelijk de vreemdeling niet vrijstelt van de plicht om over de door de Vreemdelingenwet vereiste documenten inzake binnenkomst en verblijf te beschikken." (R.v.St. nr. 189.171 van 23 december 2008) De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (R.v.St. nr. 105.413, 5 april 2002). Artikel 8 EVRM is geen vrijgeleide om een verblijfsrecht te bekomen. Verzoekster toont allerminst aan dat zij niet zou kunnen voldoen aan de wettelijke regels van binnenkomst en verblijf. De loutere verwijzing naar haar partner en kind die alhier verblijven, en stellen dat ook verzoekster daarom in België moet kunnen verblijven, is al te gemakkelijk.

De bestreden beslissing kan evenmin als disproportioneel worden bestempeld om de enkele reden dat verzoekster partner in België erkend vluchteling is. Op datum van de bestreden beslissing was het voor de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie immers zelfs niet zeker of verzoekster een daadwerkelijk gezinsleven onderhield. Aldus dient te worden vastgesteld dat er een schending van een hogere rechtsnorm kan worden weerhouden. Tevens dient in casu te worden vastgesteld dat: door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 06.10.2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen bij arrest nr. 72.718 dd. 03.01.2012, zodat de asielprocedure van verzoekster beëindigd is. Er werd haar dan ook geheel terecht, en conform de wettelijke bepalingen terzake, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten overeenkomstig het model van de bijlage 13 quinquies. De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 3 EVRM en betoogt dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Rusland daar waar haar echtgenoot afkomstig is van Rusland en een in België erkende vluchteling is en tevens haar kind erkend vluchteling is, dient de Raad enerzijds op te merken dat nergens uit blijkt dat verzoeksters zoon de status van erkend vluchteling heeft in België en past het anderzijds te wijzen op de volgende passage in het in punt 1.3. bedoelde arrest van de Raad, die verzoeksters aangevoerde risico op "problemen met de Russische vervolgende autoriteiten van haar echtgenoot" ontkracht: "De Raad stelt vast dat betreffende de link die verzoekende partij aangeeft met de problemen van haar echtgenoot verwerende partij motiveert dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites dient te worden onderzocht, dat haar echtgenoot reeds in 2007 werd erkend als vluchteling en dit op basis van zijn persoonlijk voorgehouden problemen en de toen aanwezige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, die in de loop der jaren is gewijzigd, en dat verzoekende partij niet kan aangeven waarom haar echtgenoot plots vier jaar na het verlaten van zijn land van herkomst opnieuw door de autoriteiten zou worden gezocht. Het loutere feit te wijzen op haar huwelijksband met een erkende vluchteling betreft geen weerlegging van de motivering waarom haar asielaanvraag individueel dient te worden beoordeeld en aan verzoekende partij niet automatisch op basis van voormelde band eveneens de status van vluchteling kan worden toegekend. De Raad oordeelt dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat tussen verzoekende partij, die om reden van de problemen van haar echtgenoot die dateren van enkele jaren voordien beweert dermate zwaar te zijn vervolgd dat zij zich genoodzaakt zag haar land van herkomst te ontvluchten, en haar echtgenoot de ware toedracht van zijn problemen niet

zou zijn uitgeklaard mede ingegeven door de vaststelling dat haar echtgenoot reeds op deze basis was erkend als vluchteling en het gegeven dat haar eigen problemen volledig voortvloeien uit deze van haar echtgenoot waardoor haar asielmotieven beter zouden kunnen worden geduid in het kader haar eigen asielprocedure. Het is totaal onaannemelijk dat in het licht van het welslagen van de asielaanvraag van verzoekende partij zij in de periode van een half jaar dat zij reeds in België verbleef voorafgaand aan haar verhoor op het Commissariaat-generaal niet zou hebben geïnformeerd naar of dat haar echtgenoot haar niet in kennis zou hebben gesteld van de door hem ondergane problemen. De vaststelling dat verzoekende partij niet in kennis is van het feit of haar echtgenoot in Tsjetsjenië ooit werd aangehouden en van wat hij er werd beschuldigd (administratief dossier, stuk 4, p. 22) ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielaanvraag."

2.4. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 8 EVRM omdat haar echtgenoot en kind hier erkend vluchteling zijn. Uit het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster slechts op traditionele wijze getrouwd is met de heer G. B. Verwerende partij ontkent in haar nota dat verzoeksters zoon de status van erkende vluchteling heeft in België. Alleszins blijkt dit niet uit het administratief dossier en toont verzoekster het ook niet aan. Samenvattend kan als niet betwist uitgangspunt worden aangenomen dat verzoekster een relatie heeft met de heer G. B., dat deze de status van erkende vluchteling heeft in België en dat uit deze relatie een kind geboren is dat hier in België een legale verblijfsstatus heeft.

2.5. De Raad herinnert eraan dat artikel 8 EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden voor gezinshereniging vast te leggen, in casu in artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

2.6. De bestreden beslissing strekt er niet toe verzoekster voorgoed te scheiden van haar zoontje en de man met wie ze een relatie heeft of verzoekster voorgoed uit België te weren. Verzoekster toont met haar betoog dat ze voor onbepaalde duur van haar partner en kind gescheiden zal zijn zonder dat ze weet wanneer zij opnieuw in België met het gezin zal herenigd zijn, niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se bestaan in het verkrijgen van een verblijfsstatus op basis van gezinshereniging zonder te moeten terug keren naar haar land van herkomst om daar een visum gezinshereniging aan te vragen en op het antwoord een tijdje te moeten wachten zoals elke visumaanvrager en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfsreglementering anderzijds. Het gegeven dat verzoeksters partner erkend vluchteling is en haar zoontje hier een legale verblijfsstatus heeft, kan geen afbreuk doen aan de binnenkomstvoorwaarden die moeten vervuld worden door elke visumplichtige gezinshereniger, te weten een geldig nationaal paspoort voorzien van een geldig visum gezinshereniging dat in geval van verzoekster slechts kan worden afgegeven na vertoon van onder meer een huwelijksakte of een wettelijk geregistreerd partnerschap, dat zij in casu nog niet heeft of minstens nalaat aan te tonen dat ze hierover beschikt. Hierbij kan ook nog verwezen worden naar het gestelde in punt 2.3. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, ook al kan daar geen precieze duurtijd op geplakt worden, verstoort het privé- en

gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

2.7. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar een aanvraag die zou zijn ingediend op 12 januari 2012 op grond van artikel 10 juncto artikel 12 bis, §1, 3° van de Vreemdelingenwet teneinde hier een aanvraag gezinshereniging in te dienen op grond van buitengewone omstandigheden, dient de Raad op te merken dat verzoekster met het reproduceren van deze aanvraag in haar verzoekschrift en het voegen van een kopie ervan bij het verzoekschrift niet bewijst dat dergelijke aanvraag daadwerkelijk werd ingediend bij de burgemeester van de stad Gent. Alleszins dient de Raad vast te stellen dat dergelijke aanvraag zich niet bevindt in het administratief dossier. Verwerende partij kan aldus niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. Dit laat onverlet de mogelijkheid van verzoekster om in geval van een toekomstige negatieve beslissing aangaande deze aanvraag de geëigende beroepsprocedure aan te vatten.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA